

РЕШЕНИЕ

№ 4108

гр. София, 10.12.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 02.12.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7876** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във вр. с чл. 10, ал. 6 от ЗСПД.

Образувано е по жалба на Е. И. Г. от Г. С., ж.к „М. 3”, Б. 3., В. „6”, . 1, А. 1., срещу Заповед № 3250 / 20. 08. 2010 г. на директора на Д. „С. П.” – М., потвърдена с решение № РД 01-408 от 05. 10. 2010 г. на Директора на Р. Д. за С. П. С.-град.

В жалбата се излагат съображения, че молбата за отпускане на семейни помощи за деца е подадена от бабата, която е назначена за попечител на децата и при която същите живеят. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени Заповед № 3250 / 20. 08. 2010 г. на директора на Д. „С. П.” – М. и да бъдат отпуснати исканите помощи.

Ответникът - директора на Д. „С. П.”- М., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Ответникът - директора на Р. Д. за С. П. С.-град, не взима становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба – декларация В. № 3250 / 09. 08. 2010 г., жалбоподателката Е. И. Г., е поискала отпускането на месечна помощ за отглеждане на дете, за живеещите при нея внуци Д В А и И В А, на които е назначена за попечител. Към молбата са представени удостоверения, че децата са записани като ученици, актове за раждане на децата, акт за смърт, решение на СРС и удостоверение от органа по настояничество.

Със Заповед № 3250 / 20. 08. 2010 г. на Директора на Д. „С. П.”- М., е отказана

месечната помощ по чл. 7 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/, като е посочено, че не отговаря на изискването на чл. 17, ал. 8 от ППЗСПД; децата не са настанени по реда на чл. 26 от ЗЗД.

Заповедта е потвърдена с Решение № РД 01-408 от 05. 10. 2010 г. на Директора на Р. Д. за С. П. С.-град.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Решението е съобщено на жалбоподателката на 11. 10. 2010 г. (стр. 54), а жалбата е подадена на 25. 10. 2010 г. - в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗСПД, месечните помощи за дете до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст се предоставят в пари и/или под формата на социални инвестиции на семействата, чийто доход на член от семейството е по-нисък или равен на дохода по чл. 4, при определени от закона условия.

В конкретния случай, е безспорно, че макар децата да са навършили пълнолетие (родени на 08. 04. 1992 г.), същите нямат 20 години и продължават средното си образование, видно от приложените служебни бележки за това (стр. 79) от директора на 128 СОУ „Алберт А”. Безспорно е и, че дохода на член от семейството е по-нисък или равен на дохода по чл. 4 от същия закон, децата не са настанени за отглеждане на пълна държавна издръжка в специализирана институция за деца и същите живеят постоянно в страната – в дома на своята баба, видно от приложените удостоверения за настоящ адрес.

При това положение, са изпълнени всички изисквания на закона за получаване на семейни помощи за деца, поради което незаконосъобразно административния орган е посочил, че децата не са настанени по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето /ЗЗД/.

При преценка на всеки конкретен случай, следва да се има предвид целта на закона, която е П. на семействата с деца, чийто доход е под определения в закона минимум.

Видно от представените пред административния орган доказателства – актове за раждане на децата, препис извлечение от акт за смърт № 233 / 16. 04. 1992 г. и решение № 128 / 09. 06. 1999 г. по Г.д. № 378 / 1999 г. по описа на СРС, майката на децата - А Р Помакова, е починала, а бащата – В А Помаков, е лишен от родителски права. Видно от удостоверение (стр. 13) от органа по настойничество и попечителство – СО – район М., жалбоподателката Е. И. Г. (тяхна баба), е назначена за попечител на непълнолетните Д В А и И В А.

Действително, съгласно чл. 17, ал. 8 от ППЗСПД, месечните помощи за деца, настанени за отглеждане в семейство на роднини и близки или в приемно семейство по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето (ЗЗД), се предоставят в пари и/или под формата на социални инвестиции и след прекратяване на настаняването поради навършване на пълнолетие от детето, ако то продължава да живее в семейството, до завършване на средно образование, но не повече от 20-годишна възраст, което се удостоверява с декларация на лицата, при които е настанено детето.

В конкретния случай обаче, административния орган не се е съобразил с нормата на чл. 9, ал. 3 от ЗСПД, съгласно която при невъзможност на майката (осиновителя / осиновителката) да получава помощите, те се предоставят в пари и/или под формата на социални инвестиции на законния представител или попечител на детето. След като

децата принципно отговарят на изискването на закона за отпускане на семейно помощи за деца, тъй като независимо от навършване на пълнолетие, продължават средното си образование, майка им е починала, а баща им е лишен от родителски права, единствения им роднина е тяхната баба (жалбоподателката Г.), при която същите живеят и която е назначена за техен попечител.

В този смисъл е и разпоредбата на чл. 22, ал. 3 от ППЗСПД, съгласно която, когато и двамата родители са неизвестни, починали или лишени от родителски права, помощите се получават от настойника или попечителя въз основа на подадена от него молба-декларация независимо от дохода му.

Очевидно случаят на жалбоподателката е специфичен с това, че децата живеят при нея още от раждането си (видно от решението на СРС) през 1992 г., а Закона за закрила на детето е обн., ДВ, бр. 48 от 13.06.2000 г., и не може да уреди обществени отношения възникнали преди неговото приемане.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, настаняването на дете в семейство на роднини или близки, както и настаняването на дете за отглеждане в приемно семейство, социална услуга - резидентен тип или специализирана институция се извършва от съда.

В същото време, на основание чл. 26, ал. 2 от ЗЗД, искането за мерките по ал. 1 пред съда се прави от Д. "С. П.", прокурора или родителя пред районния съд. Очевидно, след като единия от родителите е починал, а другия е лишен от родителски права, а няма данни за сезиране на прокуратура и единствения орган, който е могъл да поиска от съда настаняването на децата, е именно Д. "С. П.", постановила оспорения акт. След като самата Д. не е изпълнила предписаните от закона мерки за настаняване на децата, е недопустимо същата да се позовава, че децата не са настанени по реда на чл. 26 от ЗЗД. Основен принцип в правото, е че никой не може да извлича облаги от собственото си противоправно поведение.

Съгласно чл. 47, ал. 1 от Конституцията на РБ, отглеждането и възпитанието на децата до пълнолетието им е право и задължение на техните родители и се подпомага от държавата. Очевиден е стремежът на законодателя за регламентиране на засилена защита на децата, в какъвто смисъл следва да се тълкуват констатираните непълноти в Закона за семейните помощи за деца. Немислимо е в този смисъл да бъде отказано отпускането на семейно помощи за деца, от които очевидно Д В А и И В А имат нужда, тъй като единствено баба им полага грижи за тях, само под предлог, че не са настанени по реда на чл. 26 от ЗЗД. Очевидно е и, че липсата на такова настаняване е вследствие именно на пропуск на ответника, поради което така постановения отказ е незаконосъобразен.

Следва да се отбележи, че са неправилни и доводите на административния орган, че в случая не е налице настаняване по реда на чл. 26 от ЗЗД, тъй като в случая такова настаняване не е необходимо. Доколкото е безспорно, че Г. е назначена за попечител на непълнолетните деца, същите са настанени по реда на Семейния кодекс. Съгласно чл. 1., ал. 1 от СК, поставеният под попечителство живее при попечителя, освен ако е настанен другаде по установения в закона ред, а доказателства че са настанени другаде, не са представени от административния орган.

В същото време, макар и в затруднено финансово състояние, жалбоподателката Г., полага грижи за отглеждането на двете деца и въпреки че сама се грижи за тях не е подпомагана на друго основание, видно от представеното (стр. 78) удостоверение от Д. „С. П.” – М.. Вместо да отпусне исканата помощ, административния орган, на формално основание е постановил своя акт, вместо да се съобрази с духа и целта на

закона, ето защо жалбата следва да бъде уважена като основателна, а преписката – върната на компетентния административен орган за произнасяне съобразно изложените мотиви.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е налице противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона - отменителни основания по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

Така мотивиран, Административен съд С.-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Е. И. Г. от Г. С., Заповед № 3250 / 20. 08. 2010 г. на директора на Д. „С. П.” – М., потвърдена с решение № РД 01-408 от 05. 10. 2010 г. на Директора на Р. Д. за С. П. С.-град.

ВРЪЩА преписката на директора на Д. „С. П.”- М., за произнасяне по молбата на Е. И. Г., съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: